

Svajonų
ROMANAI

Balzamas

WENDY S. MARCUS

Tik kelios paslaptys

9,79 Lt / 2013 gegužė–birželis

Knygute.lt

Wendy S. Marcus

(Vendi S. Markus)

TIK KELIOS PASLAPTYS

Romanas

Versta iš Wendy S. Marcus, *The Nurse's Not-So Secret Scandal*, 2012

© Wendy S. Marcus, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-653-5

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- Tik ne Rokšė, - sesuo Viktorija Forli iš 5E skyriaus laikėsi savo. Smulkaus sudėjimo brunetė numetė bylą ant seno metalinio stalo. - Ji ne tik viena geriausių slaugių, bet ir artima mano draugė. Aš ja visiškai pasitikiu. Tai kažkoks nesusipratimas.

- Nusiramink, brangioji. - Gydytojas Kailas Karlinskis, jos sužadėtinis, apglėbė jos siaurus petukus savo didžiule ranka. - Mes viską išsiaiškinsime.

Rajenas Figelšteinas, arba tiesiog Figas, šią jaukią sceną, vykstančią penktame aukšte esančiame Viktorijos kabinete, stebėjo iš tarpdurio. Jis buvo tik stebėtojas. Pašalinis asmuo naujame savo geriausio draugo gyvenime.

Kailas išpūtė akis, priversdamas Figą suneirimti, ir pridūrė:

- Be to, mums padės Figas.

- Ooo, ne. - Figas iškėlė abi rankas delnais į viršų. - Kai pakviete užsukti pažiūrėti, kur dirbi, sakei, jog tai užtruks tik kelias minutes.

Kailas žinojo, kad Figas nemėgo ligoninių. Jų kvapų. Garsų. Uždarumo ir netekties skausmo.

Jis stengėsi nusišypsoti virpulį.

- Ar gerai jautiesi? - paklausė Kailas, atidžiai žiūrėdamas į draugą, nes pažinojo jį geriau nei kas kitas.

- Taip. - Figas atsistūmė nuo durų staktos ir žengė žingsnį nediduko kabineto vidun. - Tai ką sumanei? - pasiteiravo jis, norėdamas nukreipti dėmesį nuo savęs.

- Tu čia būsi dar savaitę, tiesa? - paklausė Kailas.

- Na, taip.

- Puiku. - Kailas patrynė delnais.

Būtų puiku, jei jie abu galėtų išsprukti iš ligoninės. Nedelsiant. Būtų puiku, jei liautųsi nuolatiniai motinos skambučiai ir kitos gudrybės, reikalaujant jo dėmesio. Būtų puiku bent šiek tiek susitvarkyti savo gyvenimą, kuris vis labiau sprūdo iš rankų.

- Tu įsidarbinsi čia. Šiame skyriuje.

- Gal tu...

Žodis *išprotėjai* taip ir liko neištartas, nes Kailas pertraukė Figą:

- Pirma išklausk mane. - Jis ėmė kalbėti ramiau, kaip visada, kai bandydavo įkalbėti Figą padaryti ką nors tokio, ko šis daryti nenorėdavo. - Tau reikės atsiliepti į telefono skam-

bučius, įleisti ir priimti lankytojus.

- Bet tai ne viskas... - pamėgino įsiterpti Viktorija.

- Taip pat prižiūrėti Rokšę ir spintą su narkotinėmis medžiagomis, - skubiai pridūrė Kailas, neleisdamas jai baigti. - Kaskart jai ar kam kitam ją atidarius, jis tau paskambins.

- Tu tikras šaunuolis, - tarė Viktorija ir plačiai nusišypsojo Kailui. Tada atsisuko į Figą. - Imkis šio darbo, - maldaudama ėmė prašyti ji. - Per dieną aš ir taip nusilakstau. Man reikia žmogaus, kuriuo galėčiau pasitikėti ir kuris stebėtų Rokšę. Kažkas vyksta. Ji pasidarė išsi-
blaškiusi ir neatidi. Ir nebe tokia ryžtinga.

Aiškūs narkotikų vartojimo ženklai. Figas pažiūrėjo į Kailą.

Viktorija suprato jo mintį.

- Ji nevartoja narkotikų. Prašau, - ištarė ji ir pažiūrėjo į Figą tokiu žvilgsniu, kokiu žiūri moterys, ryžtingai nusiteikusios nepriimti neigiamo atsakymo.

- Aš kompiuterių specialistas. - Ir velniškai geras. Netgi paklausus. - Turiu darbą.

- Bet tu gali dirbti bet kur, - pasakė Kailas, stengdamasis įsiteikti.

- Nelabai mėgstu ligotus žmones, - prisipa-

Žino Figas. Giliai įsirėžusių baimių nebuvo lengva nusikratyti. – Ir nieko neišmanau apie darbą ligoninėje. – Tiesą sakant, mintis, kad tektų čia praleisti net dvylika valandų, jį trikdė ir baugino.

– Tau nereikės su jais susitikti, – tarė Viktorija. – Stengsiuosi padėti kaip įmanydama, ir slaugytojoms liepsiu. Spinta su narkotinėmis medžiagomis stovi rakinamame kabinete, kurio durys bus tiesiai tau už nugaros, netoli stalo, prie kurio sėdėsi. Tau tereikės pranešti man apie kiekvieną įtartinais besielgiantį asmenį, o demerolio atsargas patikrinsiu aš pati.

– Man kilo mintis, – pareiškė Figas. – Jei iš tikrųjų manote, kad Roksė nekalta dėl dingusių vaistų, kodėl jai to nepasakote ir nepaklausiate, ką ji apie tai žino?

Figas mėgo būti atviras, jam nepatiko, kai reikalai sprendžiami slapukaujant.

– Mielai taip pasielgčiau, juolab kad esu jos draugė. – Viktorija jautėsi draskoma iš vidaus. – Bet kaip darbuotoja privalau būti nešališka ir iširti šį reikalą iki galo. Tai ir stengiuosi padaryti. Ir tikiuosi, jog man padėsi.

– Mudu daugiau laiko praleistume drauge. – Kailas nusišypsojo. – Be to, dar ir uždirbtum po

devynis dolerius per valandą.

Lyg Figui būtų trūkę pinigų.

- Kalbu rimtai, - pasakė Kailas. - Šis reikalas rūpi tiek Viktorijai, tiek ir man. Tu tiesiog būtum čia. Esi nesuinteresuotas asmuo. Tau nerūpi, ar Rokšė kalta, ar ne.

Iš tikrųjų buvo ne visai taip. Per tas kelias valandas, kurias praleido kartu su ja vakarėlyje, skirtame pagerbti geriausiu tą mėnesį darbuotoju išrinktą Kailą, Figas suprato, jog ji tikra šmaikštuolė. Rokšė jam patiko. Iš tikrųjų patiko. Todėl nenorėjo užsiimti niekuo, kas galėtų jai pakenkti. Kad ir kaip viliojo penktadienio vakaro pasimatymas, Figas į jį nenuėjo, baimindamasis susitikti su Rokse akis į akį. Toji moteris turėjo aštrų liežuvį ir, matyt, dar aštresnį būdą.

Bet tada Kailas pridūrė:

- Manau, jog tu, mano geriausias draugas, padėsi išsiaiškinti, kad Rokšė yra nekalta.

Ir Figas pasidavė. Pastaruosius aštuonerius metus - nuo tada, kai gydydamasis po *avarijos* gyveno su Kailu viename kambaryje, - šis buvo jam kaip brolis, padėjęs vėl patikėti savimi ir išverti sunkiausią gyvenimo laikotarpį. Argi galėjo atsakyti žmogui, sugebėjusiam taip pa-

keisti jo gyvenimą, kad jis vėl įgavo prasmę?

- Žinau, kad dar pasigailėsiu dėl to, - nusi-
leido Figas.

- Vadinasi, sutinki? - paklausė Viktorija, ne-
drįsdama per anksti džiaugtis.

- Taip.

- Skambinu administracijai. - Ji pakėlė tele-
fono ragelį. - Pradėsi nuo rytojaus.

Tai siaubinga. Visą savaitę Figui teks lindėti provincialiam Madrino, šiauriniame Niujorko valstijos užkampyje, kur net padorios kavos nerado kur išgerti, ir dirbti Madrino Karo ligo-
ninės chirurgijos skyriuje, kuriame visada būna daug darbo. Ką jis išmano apie įstaigų tarnau-
tojų darbą? Nieko. Tačiau buvo matęs, kaip jie dirba, ir žinojo, kaip reikėtų dirbti. Šiaip ar taip, buvo baigęs kolegiją. Ne jau nesusidoros?

Kitą rytą, po siaubingai ilgos vienos valandos kelionės ir velniškai anksti, Figui statant du kavinėje pirktos kavos puodelius ant stalo 5E skyriaus poilsio kambaryje, jo žvilgsnis užkliu-
vo už savo atvaizdo didžiuliam veidrodyje. Akivaizdu, kad ligoinėje nebuvo daug metro devyniasdešimties centimetrų ūgio tarnautojų, nes jam skirtas gelsvai rudos spalvos švarkas buvo per trumpas, o rankovės dengė vos tris

ketvirčius rankų.

Jis išsinėrė iš švarko ir numetė jį ant kėdės. Pamindžikavo vietoje tarsi bėgikas, norėdamas atsikratyti jaudulio.

- Nesi ligonis, - garsiai ėmė drąsinti save. - Vakare grįši į namus. - Jis pašoko tris kartus į viršų ir pasiražė. - Tau pavyks.

- Na, ir vaizdelis. Visiškai vienas ir dar kalba su savimi. Psichikos ligoniams skirta palata yra penktame aukšte. - Figas iškart pažino balsą. Roksė Morano. Jis atsisuko į ją, kad nebūtų užpultas iš nugaros. Dėl viso pikto.

- Po perkūnais, moterie. - Jis pakėlė ranką ir alkūne pridengė akis. - Koks pritrenkiantis vaizdas iš pat ryto.

Nors ji, kaip ir kiti 5E skyriaus darbuotojai, vilkėjo šviesiai violetinės spalvos drabužius, po jais buvo pasivilkusi baltą megztinį aukšta atlenkiama apykakle, ilgomis rankovėmis, nusėtą įvairiaspalvėmis žvaigždėmis. Kairėje krūtinės pusėje esančią kišenėlę, dengiančią gundomai apvaliną krūtį, puošė ne mažiau dvylikos adatėlių spalvingomis galvutėmis su paveikslėliais. Akinius kvadrato formos stiklais ir raudonais rėmeliais prilaikė ryškiai raudonos spalvos grandinėle, permesta per kaklą ir su-

sipynusi su gelsvai žalsva juostele, laikančia didžiulį geltoną rašiklį. Per ranką buvo persimetusi ryškiai raudoną lignoninės švarkelį su rausvos, geltonos ir mėlynos spalvos širdelėmis. Buvo įsispyrusi į raudonas klumpes, kurių spalva visai nederėjo su oranžiniais, žaliais ir geltonais dryžiais išmargintomis jos kojinėmis, kyšančiomis iš po kelnių per kelis centimetrus. Garbanotus šviesius plaukus buvo susišukavusi į viršų ir prispaudusi stangriu ryškiai oranžinės spalvos raiščiu.

Dėmesį traukiančios spalvos nesutrukdė Figui pastebėti jos švelnios, įdegusios odos ir šiltų rudų akių – dabar jos buvo pavargusios ir ne tokios linksmos kaip tą vakarą, kai jiedu susipažino, – ir jos patrauklaus, idealiai jam tinkančio kūno.

– *Mano vardas Rajenas Figelšteinas, bet draugai mane vadina Figū.* – Roksė priėjo prie jo. – Juk buvome sutarę, kad jei nemirsite, eisime atšvęsti į restoraną, *Rajenai*.

Ką gi. Jis pastebėjo, kaip pabrėžtinai ji ištarė *Rajenai*. Jis tai prisimins. Jam teks padirbėti, kad atgautų jos palankumą. Jo pastangos turėtų būti vertos laukiamo atpildo. Roksė. Nuoga. Jo lovoje. Sprendžiant iš gyvo domėjimosi vienas kitu aną savaitę, jie neišvengiamai būtų

sugulę. Bet Viktorija nerado kitos auklės prižiūrėti sūneliui po pietų. O jis, deja, nenuėjo į pasimatymą.

- Nesulaukusi tavęs, - tęsė Roksė, - aš sukalbėjau maldele, kaip buvau žadėjusi. Net planavau nueiti sekmadienį į bažnyčią, įsivaizduoji, koks sąmyšis būtų kilęs. - Ji žengė arčiau Figo. - O tu čia. - Ji nužvelgė jį nuo galvos iki kojų. - Sveikas kaip ridikas.

Staiga suskambo Roksės mobilusis telefonas. Ji patikrino, kas skambina, nepatenkinta atsiduso ir nusisuko į šalį.

- Ko reikia? - piktai tarė į ragelį. - Aš tau jau sakiau. Savo nuomonės nekeisiu. - Ji pasiklausė. - Puiku. Daryk, kaip išmanai. - Įsidėjusi telefoną į kišenėlę ant krūtinės, Roksė atsisuko į jį. - Taigi, *Rajenai*. Niekaip negaliu suprasti, kaip tau, kompiuterių genijui, koku save laikai, šovė į galvą padirbėti paprastu ligoninės tarnautoju.

- Norėjau būti arčiau tavęs, - atsakė Figas. - Ir atsiprašyti, kad neatėjau į pasimatymą. Klausyk, juk esame draugai. Vadink mane Figo. - Rajenu jį šaukė tik motina, griežtai atsakiusi vadinti jį koku kitu vardu. Rajeno vardas jam priminė jo buvusį aš. Vaiką, kuris dėl sveikatos problemų nelankė mokyklos ir mo-

kėsi namie, o prisiklausęs visokių istorijų ėmė bijoti jį supančio pasaulio; nedrąsų vienišą pauglį, nepasitikintį savimi ir neturintį draugų. Figas – šią pravardę davė Kailas – jam asocijavosi su kitu, visiškai pasikeitusiu jo asmeniu. Su žmogumi, nusprendusiu atsiverti gyvenimui, o ne bėgti nuo jo; ne tik stebėti, kaip gyvena kiti žmonės, o gyventi pačiam.

Roksė kilstelėjo antakius ir purtydama galvą į šalis paklausė:

– Manai, kad esame draugai, *Rajenai*? Man taip neatrodo.

Praėjusi pro jį, Roksė patraukė prie užrakintų spintų ir ėmė spaudyti pačios kraštinės durelių spynos mygtukus.

Figas paėjo į šalį, norėdamas pažiūrėti, kas sudėta viduje, tačiau per jos kūną nieko nematė.

Padėtis, į kurią jį įstūmė Viktorija, jam nepatiko. Figui patiko žiūrėti į Rokšę, pavyzdžiui, į jos sėdynę, kurios apvalumai buvo taip standžiai aptempti slaugytojos kelnių, kad tos net braškėjo per siūles, bet *stebėti* Rokšę kitais, ne asmeniniais, tikslais, jam atrodė niekšiška ir negarbinga. Šitaip Figas niekad nesielgavo.

- Matai, *Rajenai*, mano draugai nemeluoja man ir neverčia manęs laukti, o paprasčiausiai paskambina ir pasako, kad turi kitų planų ar gavo geresnį pasiūlymą.

- Aš irgi... - Ji vis tiek nesuprastų, ką reiškia turėti tokią motiną kaip jo. Figas nenorėjo prisiminti to vakaro, troško jį pamiršti. - Man labai gaila.

- Taip, *Rajenai*. Tau gaila. Nes praleidai gerą progą.

Taip ir buvo. Jei tada būtų susitikęs su ja, nebūtų atsidūręs ir čia, šioje vietoje.

- Tikrai gaila. - Įgrūdusi savo didžiulę ryškiai raudoną rankinę ir krepšį su pietumis į spintelę, išsiėmė iš jos skaisčiai rožinį stetoskopą, įsidėjo į burną kramtomosios gumos gabalėlį ir uždarė dureles. Tada, Figui nesitikint, prispaudė krūtine jam prie krūtinės ir į ausį sušnabždėjo: - Būčiau pasitikusi tave tik su mažomis kelnaitėmis ir siaura liemenėle.

Figas prisitraukė ją, suėmęs už sėdmenų. Nepajėgė atsisipirti.

- Gaila, kad neteko viso to pamatyti.

Ir pasidžiaugti. Jis užuodė aitrūs Roksės kvėpalus. Dieve, jis troško jos....